

Věštili à jour, načtení
a posedlí, jak shůry vznatí.
A jejich svaté nadšení
plnilo antikvariáty.

Jim také v noci říkal papír:
„Já nejsem cesta, já jsem lež,“
(ten verši pruhovaný tapír):
„Zapadneš, zařveš, zanikneš ...

Vzdej to ...“ (když svetřík převypráví
dva prsy ve dvě štíčí hlavy ...)
Tabulky stály po krk v kytu

a radily jim, kudy ven ...
Svívalo ... Ráno do blankytu
vplul přízrak velkých knihoven ...

Vědět, že dál hází dopisy
do směšně křiklavé schránky,
že už má jiné, co kopli si
do dávno ztečené branky,

že střese trapnost těch strašných
faux pas (jen nudu jí zpestřily),
že trhne i na svých vášních,
že se z nich pro ni tak nestřílí;

znát předem kdy a který z tónů
pro koho zvolí v telefonu,
předem znát nůž, s nímž ti vpadne

do slepých, nekrytých zad ...
*Být krutý v lásce je snadné.
To stačí nemilovat.*

Rituál

V hodině žluté jak sloní kel,
kdy tě i upjatá žiletka zraní,
kdy vášeň zplihne jak kokrhel
v čtyřtaktním pražském kokrhání,

kdy chodí zazvonit u dveří
v kožených kabátech dva ranní hosti,
kdy láska posté už uvěří,
že je jen kamufláž smrtelnosti,

kdy náhle vztah k tomu oblému
tělu je zbaven všech problémů,
kdy věrnost – všední stará věc –

bdí jako fakír na svých stalagmitech
i v *nepříjemně* vytopených bytech,
kde kape voda za límec ...

Odejít

Na němé gesto ohraní ...
Tak dlouho hraní do autu,
že časnost hledá odplatu
spíš v kýči nežli v rouhání.

Transport vět před dojezdem vzplane
v zlém snu, že už jsme vídání
jen jako chyby, ponechané
v druhém i třetím vydání ...

Kdo pozná včas, že nezešílí
z těch ran, které mu nesešili,
a že ty šité ketgetem
ho zneprátelejí se světem?

Smrt smrtelnému. O to horší,
že v cizí kůži, že v té hroší ...

*A říkám odejít, ach, odejít,
vyproštěn z papírů počmáraných.*
(JÍŘÍ VALJA)

Sídliště

Okna zarostlá do psího vína,
naděje, už nezávislá na cizí ...
Jiná samota i úzkost jiná.
Dřív upřené se sprostě nabízí.

Zoufalství rve to zelené listí,
ví o všem, co se kde udá.
Pohled vzhůru ... Už jen u dentisty
a i tam: nástrojná nuda.

Startéry, sauny, jizvy na těle –
a po večerech „staří přátelé“
se šminkou na televizním oltáři.

Trhat účty, upomínky, splátky,
vytrácet se v řádcích, mezi řádky,
propadat se do sebe a do stáří.

Černá ranní vzpomínka

Byt, odkud odcházival k ránu,
kdy noc je nejtíší,
k budoucnosti bez talismanů,
od minulosti s fetiši,

kdy měsíc visel na padáku
hedvábných, oklopených mraků,
kdy i práh hospod se už sleh
po fotbalových buvolech ...

Kdyby se tam však přihnal zpátky
a lovil v koších na ostatky,
stejně by dnes už nepoznal

ty stránky z deníku (tak dávno ztraceného):
nějaké ... „miloval“ ...
nějaké ... „ona jeho“ ...